

Giải Triển vọng

Họ và tên : Đoàn Hà Trang

Chi đoàn: Giáo dục Tiểu học K48 B

NGHỀ GIÀU CÓ NHẤT TRÊN THẾ GIAN

Tuổi thơ tôi gắn liền với những ngày theo mẹ ra lớp, gắn với hình ảnh mẹ đứng trên bục giảng. Lúc bấy giờ đối với tôi mà nói hình ảnh ấy là hình ảnh đẹp nhất và cũng là những hình ảnh mà tôi không thể nào quên. Ngày còn bé, tôi chưa xác định mình sẽ dạy môn gì, sẽ dạy cấp học nào nhưng nhất định tôi phải trở thành giáo viên - một giáo viên giống như mẹ.

Năm học lớp 12, một số người hỏi tôi rằng: “Cháu thi trường gì?”. Tôi trả lời một cách đầy tự hào: “Cháu thi sư phạm ạ”. Có những người ủng hộ, khuyến khích và cũng có những người đáp lại tôi với câu nói: “Thi sư phạm để làm gì cháu?” hay là “Sao không thi trường kinh tế”. Những lời nói đó không có tác động gì nhiều đến tôi, bởi tôi hiểu mỗi người đều có một quan điểm riêng, cách suy nghĩ riêng. Và điều quan trọng hơn cả là tôi biết mình muốn gì. Dù có thế nào đi chăng nữa thì tôi vẫn theo đuổi ước mơ của mình, nhất định tôi sẽ làm được.

Năm tôi 18 tuổi, tôi đã biến ước mơ của mình thành sự thật, tôi trở thành sinh viên trường Đại học Sư phạm - Đại học Thái Nguyên, thành viên của khoa Giáo dục tiểu học. Tôi vẫn nhớ như in lời mẹ dặn trước ngày nhập học: “Nghề giáo viên là một nghề vừa giàu vừa nghèo, lương bổng của con không nhiều, cũng chẳng thể nào kiếm được nhiều tiền như những người làm kinh doanh hay tài chính. Nhưng con sẽ cảm thấy mình là người giàu có nhất trên thế gian này khi nhận được tình cảm của nhiều lớp thế hệ học sinh, dù là 1 năm, 2 năm hay nhiều năm sau nữa thì họ vẫn sẽ nhớ công ơn giáo dục của thầy cô. Con không nhận được giá trị về vật

chất nhưng đó chính là hạnh phúc- Hạnh phúc từ những điều đơn giản. Nghề giáo là nghề trồng người, mẹ hi vọng con sẽ cố gắng học tập để trở thành một giáo viên có đầy đủ phẩm chất trong tương lai.”

Cứ như vậy, tôi mang theo ước mơ của mình, lời dạy của cha mẹ đi học đại học. Với một đứa trẻ chẳng mấy khi rời khỏi vòng tay cha mẹ giống như tôi, khi phải tự lập ở một vùng đất xa lạ quả thật vô cùng khó khăn. Trong khoảng thời gian chuẩn bị nhận lớp và đi học, tôi đã từng là một đứa chỉ ở trong phòng cả ngày, mong ngóng từng ngày để trở về nhà, tôi đã nghĩ mình chẳng cần tham gia gì hết, có thời gian chắc chắn tôi sẽ về với bố mẹ vì ở nơi này có gì vui ? Nhưng từ những ngày đầu tiên bước vào đại gia đình Giáo dục Tiểu học, những lo lắng, suy nghĩ ban đầu của tôi đã dần dần mất đi khi trong từng tiết học chúng tôi nhận được sự động viên, an ủi, chỉ bảo tận tình của các thầy cô giáo trong khoa. Những câu hỏi như: “ Các em trọ ở đâu? “ , “ Có còn nhớ nhà không?”, “ Đã quen với cuộc sống ở đây chưa?”.... là lời nói rất đời bình thường nhưng lại khiến con người ta ấm lòng đến lạ. Tôi cảm thấy mình đang được chở che và bắt đầu sẵn sàng đối mặt với những khó khăn ở phía trước.

Tôi vẫn nhớ tiết văn học 1 đầu tiên của thầy Ngô Gia Võ, với cách giới thiệu bản thân vô cùng “ ấn tượng”, cách nói chuyện gần gũi của thầy làm chúng tôi không còn thấy khoảng cách giữa giảng viên và những học sinh cấp 3 mới bước vào giảng đường đại học. Thầy nói: “ Cứ gọi bố là bố, thầy cũng là cha của các em” và từ đó đến tận bây giờ tất cả thành viên trong lớp tôi đều gọi thầy bằng hai tiếng thân thương “ Bố Võ”. Trong suốt 15 đi học, thầy là người thầy đầu tiên mà tôi gọi là “bố”. Mỗi năm lại có thêm một khóa sinh viên mới, thầy cũng không thể nhớ hết tất cả chúng tôi là ai? Và học lớp nào? Nhưng tình cảm mà chúng tôi- những sinh viên khoa Giáo dục Tiểu học dành cho thầy vẫn sẽ luôn còn mãi.

Chúng tôi không chỉ nhận được sự quan tâm của các thầy, các cô mà còn nhận được sự giúp đỡ của các anh chị khóa trên. Các anh chị nhiệt tình chia sẻ với chúng tôi những kinh nghiệm sống, kinh nghiệm học tập vô cùng hữu ích. Bản thân tôi cũng tìm được cho mình những người bạn mới, họ đã gắn bó với tôi gần hết quãng đời sinh viên: cùng học, cùng chơi, cùng trải qua những khó khăn, nỗi buồn, niềm vui và hạnh phúc. Nhớ về những ngày ấy, tôi vô cùng biết ơn thầy cô, anh chị, bạn bè đã giúp đỡ tôi, để tôi sớm làm quen được với môi trường sống và học tập mới. Nhiều khi tôi tự hỏi bản thân mình: nếu ngày ấy không có sự quan tâm, giúp đỡ, sẻ chia của mọi người thì liệu rằng tôi có thể trưởng thành như ngày hôm nay không?

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới ngày nào còn là sinh viên năm nhất với bao bỡ ngỡ. Lúc này, bản thân tôi đã đi được hơn một nửa chặng đường học đại học. Sống trong gia đình Tiểu học gần 3 năm, kỉ niệm thì không thể nào đếm hết được nhưng đối với tôi mà nói kỉ niệm sâu sắc nhất mà tôi có được chính là giải dân vũ năm 2014.

Khoa chúng tôi tập luyện dân vũ vào những ngày tháng 3, tháng của những cơn mưa xuân cùng với cái lạnh còn sót lại của những ngày đông. Có thể nói, đây không phải là quãng thời gian quá bận rộn cho việc học hành, thi cử nhưng khi tham gia dân vũ cũng đồng nghĩa với việc chúng tôi phải bớt thời gian học cũng như thời gian làm những công việc khác. Lịch học của mỗi sinh viên là khác nhau, vì vậy chúng tôi luôn phải tận dụng mọi thời gian để luyện tập. Có những bạn vừa đi học về đã đến để tập, vừa đói, vừa mệt nhưng nhìn thấy nụ cười trên môi họ, tôi hiểu rằng: cống hiến một phần công sức cho “đại gia đình” của mình là một loại hạnh phúc. Thực tế, trong quá trình luyện tập, Ban chấp hành liên chi cũng như các sinh viên tham gia dân vũ có rất nhiều quan điểm, ý kiến đóng góp khác nhau.

Chúng tôi cũng có những bất đồng quan điểm, những tranh cãi, những mệt mỏi và có cả những lúc muốn buông xuôi tất cả. Lúc khó khăn ấy, bản thân mỗi người trong đội lại tự dặn lòng mình: mọi người đều vì tập thể, chúng ta là một gia đình, phải cố gắng vượt qua mọi khó khăn để hoàn thành tốt nhiệm vụ. Trong tập thể lớn mọi sự thẳng thắn hay góp ý kiến tích cực đều giúp cho chúng ta hiểu nhau, đoàn kết với nhau hơn. Đó chính là lý do khoa Giáo dục Tiểu học chúng tôi luôn là một trong những tập thể vững mạnh trong Trường ĐH Sư phạm.

Trong quá trình tham gia các hoạt động tập thể nói chung và hoạt động dân vũ nói riêng, tập thể Liên chi đoàn khoa Giáo dục Tiểu học luôn có sự hướng dẫn, quan tâm của các thầy cô giáo trong khoa, đặc biệt là sự đôn đốc, nhắc nhở của cô bí thư. Những thành công của LCD có được cho đến ngày hôm nay không chỉ là nhờ sự tự nguyện, đoàn kết một lòng của các sinh viên trong khoa mà còn nhờ công sức không nhỏ của cô. Cô thường xuyên đến xem tình hình hoạt động của đội, động viên khuyến khích chúng tôi cố gắng thực hiện sao cho tốt. Dù là ngày mưa phùn hay tối muộn thì chúng tôi vẫn thấy một hình dáng nhỏ bé và nụ cười tươi thường trực trên môi. Có thể coi đó là một nguồn động lực cho sinh viên chúng tôi.

Ngày thi dân vũ chính thức, chúng tôi thi gần cuối, trời nắng nóng cùng với sự chờ đợi, áp lực thi, tinh thần thi đấu ban đầu ngày càng giảm xuống, nhưng khi cô đến, nói một cách văn vẻ là giống như một “luồng gió mới” thổi vào chúng tôi, ai cũng có tinh thần hơn trước rất nhiều. Quên đi cái nắng nóng, quên đi mệt mỏi chúng tôi đã thi đấu hết mình với tinh thần cố gắng vì màu cờ sắc áo của khoa Giáo dục Tiểu học. Dù không biết kết quả sẽ ra sao nhưng tất cả chúng tôi đều cảm thấy hạnh phúc vì đã thể hiện phần thi của mình bằng cả trái tim. Khoảnh khắc Ban tổ chức công bố khoa Tiểu học giành “giải nhất” dân vũ, tất cả chúng tôi như vỡ òa trong hạnh phúc, ôm nhau, hét hò cùng ăn mừng chiến thắng. Trải qua những ngày

luyện tập vất vả, mọi sự cố gắng của chúng tôi đã được đền đáp xứng đáng. Đó là một trong những khoảnh khắc tuyệt vời nhất trong cuộc đời sinh viên của tôi.

Đến giờ phút này, suy nghĩ của những ngày đầu đi học đã hoàn toàn không còn trong tôi, sắp kết thúc quãng đời sinh viên giờ tôi chỉ mong mình có thật nhiều thời gian để tham gia các hoạt động, để đóng góp một phần công sức của mình cho gia đình Khoa GD Tiểu học.

Người ta vẫn thường nói rằng : “Tuổi thanh xuân giống như một cơn mưa rào, dù có thể nào đi chăng nữa thì con người ta vẫn muốn tắm dưới cơn mưa ấy một lần nữa...”. Và tôi sẽ cất giữ những kỉ niệm mà tôi đang và sẽ có ở mái trường này vào trong lòng mình, để nó sẽ mãi là một trong những kỉ ức đẹp đẽ nhất của một thời tuổi trẻ.

Giáo dục Tiểu học không phải là khoa đông sinh viên nhất, cũng không phải là khoa mạnh nhất về tất cả mọi mặt hoạt động. Nhưng bản thân tôi nói riêng và sinh viên trong Khoa nói chung- chúng tôi luôn tự hào mình là sinh viên khoa Tiểu học. Tiểu học mãi trong lòng tôi, TUE mãi trong trái tim tôi.

Đ.H.T